

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1054/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ivanki Brlečić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Jeanin Pruisl iz Beča, Wendhabergasse 24/I, OIB: 42371058503, zastupane po punomoćnicima Čedi Prodanoviću i Jasni Matičević, odvjetnicima u Zagrebu, protiv tuženika Dina Županovića iz Poličnika, Generala Janka Bobetka 20, OIB: 08665599084, zastupanog po punomoćnici Almi Kulenović, odvjetnici u Puli, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 3. srpnja 2026. u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužiteljice Koraljke Tomašić, odvjetnice, te tuženika osobno uz punomoćnicu Almu Kulenović, odvjetnicu, dana 26. kolovoza 2026.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice Jeanin Pruisl koji glasi:

"I. Utvrđuje se ništetnim Ugovor o doživotnom uzdržavanju (o međusobnom pomaganju i uzdržavanju) sklopljen dana 18. ožujka 2008. i ovjeren od strane Općinskog suda u Jastrebarskom, poslovni broj R1-32/08.

II. Nalaže se tuženiku Dinu Županoviću, kao pravnom sljedniku pokojne Nevenke Županović-Šimac, da trpi uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja glede stana broj 36 na VIII (osmom) katu koji se sastoji od četiri i pol sobe, kuhinje, izbe, kupaonice, WC-a, predsoblja, hodnika i balkona u površini od 91,59 čm, upisanog u knjigu položenih ugovora - broj poduloška 24344 k.o. Grad Zagreb, koji stan se nalazi u stambenoj zgradi Bužanova 36, Zagreb, sagrađenoj na čest. br. 2024/10, po novoj izmjeri čest. br. 1840 k.o. Peščenica, i to na način da se ovlašćuje tužiteljica Jeanin Pruisl da izvrši brisanje uknjižbe prava vlasništva na ime Nevenke Županović-Šimac, a koja uknjižba je provedena pod poslovnim brojem Z-2396/2018, te da se izvrši upis u korist pok. Ivana Županovića iz Zagreba, Bužanova 36, OIB: 00712426833.

III. Nalaže se tuženiku Dinu Županoviću da tužiteljici Jeanin Pruisl nadoknadi parnični trošak."

II. Nalaže se tužiteljici Jeanin Pruisl da tuženiku Dinu Županoviću nadoknadi parnični trošak u iznosu od 9.876,46 eur u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Jeanin Pruisl (u daljnjem tekstu: tužiteljica) u tužbi podnesenoj dana 30.1.2018. protiv Nevenke Županović-Šimac, kao I-tuženice, i Dina Županovića, kao

II-tuženika, navodi da je prednik stranaka pok. Ivo Županović tj. otac tužiteljice i tadašnjeg II-tuženika, a sada tuženika Dina Županovića (u daljnjem tekstu: tuženik) te suprug tadašnje I-tuženice Nevenke Županović-Šimac, s istom sklopio dana 14.3.2008. Ugovor o doživotnom uzdržavanju (o međusobnom pomaganju i uzdržavanju). Tužiteljica smatra da je navedeni ugovor ništetan jer ne predstavlja niti ugovor o uzdržavanju niti bilo koji drugi valjani pravni posao s obzirom na to da su se obje ugovorne strane obvezale da će se međusobno uzdržavati pa je i činidba i protučinidba ugovorena u obliku uzdržavanja te su pritom identičnog sadržaja, a što je suprotno definiciji ugovora o uzdržavanja sadržanoj u čl. 579. st. 1. Zakona o obveznim odnosima. Osim toga, tužiteljica smatra da su ove dvije činidbe zapravo nemoguće jer čim jedna ugovorna strana treba uzdržavanje, ona ne može istovremeno i davati uzdržavanje. Stoga tužiteljica navodi da se u konkretnom slučaju radi o ugovoru o nasljeđivanju koji je pak ništetan temeljem odredbe čl. 102. Zakona o nasljeđivanju. Nadalje, tužiteljica smatra da je pobuda ugovornih strana za sklapanje ovoga ugovora bila zaštititi svoju imovinu od kaznenog progona koji je u vrijeme sklapanja istoga bio pokrenut protiv pok. Ive Županovića kao profesora na Fakultetu prometnih znanosti u Zagrebu u aferi "Index", a zbog čega je pok. Ivo Županović bio vrlo uznemiren te je prijetio i samoubojstvom. Pored toga, tužiteljica navodi da je njena majka s pok. Ivom Županovićem sklopila dodatne pravne poslove koji stavljaju izvan snage sporni ugovor, a koji odražavaju stvarnu volju pok. Ive Županovića. Slijedom navedenoga, tužiteljica predlaže donijeti presudu kojom će se utvrditi da je predmetni ugovor ništetan pri čemu potražuje naknadu parničnog troška, a ukoliko se pokaže da taj ugovor nije ništetan nego da prikriva darovni ugovor odnosno ako sud odbije takav tužbeni zahtjev, tada tužiteljica postavlja drugi tužbeni zahtjev za povrat dijela dara zbog povrede njenog nužnog dijela i to 1/6 cjelokupne imovine koja je bila predmet toga ugovora. Nadalje, tužiteljica je u podnesku od 12.6.2018. (stranica 67-69) proširila prvopostavljeni tužbeni zahtjev tako što predlaže naložiti Nevenki Županović-Šimac, kao I-tuženici, da trpi uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja glede stana opisanog pod točkom I. izreke rješenja na način da se nju ovlasti da izvrši brisanje uknjižbe prava vlasništva na ime Nevenke Županović-Šimac te da se izvrši upis u korist pok. Ivana Županovića, pa kako je time tužba preinačena i to prije zaključenja prethodnog postupka jer je isti zaključen na ročištu 17.10.2018., sud je ovakvu preinaku tužbe dopustio, neovisno o tome što se je Nevenka Županović-Šimac, kao I-tuženica, takvoj preinaci protivila, i to rješenjem od 17.10.2018. (stranica 83) donesenim temeljem odredbi čl. 190. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13) smatrajući takvu preinaku tužbe svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama.

2. Nevenka Županović-Šimac, kao tadašnja I-tuženica, je u odgovoru na tužbu u cijelosti osporila tužbu i tužbeni zahtjev navodeći da je predmetni Ugovor o doživotnom uzdržavanju potvrđen od strane Općinskog suda u Jastrebarskom nakon što je utvrđeno da njegov sadržaj odgovara svim pretpostavkama za valjanost ugovora o doživotnom uzdržavanju u smislu Zakona o obveznim odnosima, a osim toga da je i u ostavinskom postupku iza pok. Ivana Županovića javna bilježnica izvršila uvid u isti i utvrdila da po svom sadržaju odgovara svim pretpostavkama za njegovu valjanost nakon čega je doneseno rješenje da se ostavinski postupak neće provoditi zbog nedostatka imovine koju bi trebalo raspraviti. U odnosu na prigovor tužiteljice da je predmet ovoga ugovora nemoguća činidba, istakla je da je ugovor o doživotnom uzdržavanju aleatorni ugovor za koji je karakteristično da u trenutku

njegova zaključenja postoji neizvjesnost kolika će biti visina obveze i koliko će dugo obveza trajati jer sve ovisi od nekog budućeg i neizvjesnog događaja. Stoga ugovorne strane u trenutku sklapanja ovoga ugovora nisu sa sigurnošću znale na čijoj strani će se javiti razlozi koji će uzrokovati potrebu uzdržavanja, već su se jedna drugoj obvezale da će zajednički koristiti stan u kojem žive i ostale nekretnine kojima raspolažu, da će si međusobno pomagati, a kada nastupi razlog zbog kojeg će jednoj strani biti potrebno uzdržavanje, da će joj druga strana takvo uzdržavanje pružiti, osigurati liječenje, snositi sve troškove liječenja te na kraju, strana koja ostane živa obvezuje se pokopati drugu stranu o svom trošku po mjesnim običajima. Konačno, ista je tvrdila da je predmetni ugovor u cijelosti konzumiran jer su se kod pok. Ivana Županovića pojavili razlozi za primanjem uzdržavanja s obzirom na to da je unazad nekoliko godina bolovao od bolesti zbog kojih je bio višekratno obrađivan i liječen, a početkom 2016. mu je dijagnosticiran karcinom prostate zbog čega je bio podvrgnut i operativnom zahvatu, dok mu se je tijekom 2017. zdravstveno stanje znatno pogoršalo te je doživljavao učestale sinkope i kolapse pa je postao ovisan o skrbi i pomoći svoje supruge. S druge strane, ista je u potpunosti odbacila teze koje tužiteljica iznosi vezano uz pobudu za sklapanje ovoga ugovora navodeći da protiv pok. Ivana Županovića nikada nije bio pokrenut niti je bio vođen kazneni postupak u aferi "Indeks" te da isti u to vrijeme nije prijetio samoubojstvom. Osim toga, ukazala je da je predmetni ugovor sklopljen u ožujku 2008., dok je afera "Indeks" izbila 6 mjeseci nakon toga tj. u rujnu 2008. Oспорila je i navode tužiteljice da bi ona s pok. Ivanom Županovićem sklopila dodatne pravne poslove koji bi stavljali izvan snage sporni ugovor, a vezano uz drugopostavljeni tužbeni zahtjev kojim tužiteljica zahtijeva povrat dijela dara zbog povrede nužnog dijela, navela je da tužiteljica ni sa čime ne dokazuje da bi predmetni ugovor predstavljao prividan ugovor te da su ugovorne strane htjele sklopiti darovni ugovor, a ukoliko sud utvrdi da predmetni ugovor prikriva darovni ugovor, u tom slučaju je istakla da je pok. Ivan Županović s tužiteljicom sklopio Ugovor o darovanju kojim joj je darovao kuću na k.č.br. 1619 k.o. Rogoznica koja se ima uračunati u njezin nužni dio. Slijedom svega navedenoga, predložila je odbiti oba tužbena zahtjeva potražujući naknadu parničnog troška te je istovremeno podnijela protutužbu kojom je zatražila utvrditi tužiteljicu nedostojnom za nasljeđivanje pok. Ivana Županovića iz razloga što mu ista nije pružila nužnu pomoć koju mu je mogla pružiti bez opasnosti za vlastiti život. Naime, navela je da tužiteljica već 30-ak godina živi u inozemstvu što su joj u velikoj mjeri omogućili roditelji pa su oni osnovano očekivali njenu pomoć i skrb u trenutku kada im to bude potrebno, što je tužiteljica odbila učiniti, iako ju je pok. otac o svom iznimno narušenom zdravstvenom stanju obavijestio još 2013. zamolivši ju da ga posjeti i pomogne u svakodnevnoj skrbi i njezi nakon čega se je isti razočarao takvim njenim ponašanjem i prekinuo s njome svaki kontakt, ali je potom ipak u par navrata s njome telefonskim putem komunicirao ponovno joj govoreći o svom zdravstvenom stanju te ju moleći da mu pruži pomoć u svakodnevnim životnim potrebama i liječenju.

3. Tuženik je u odgovoru na tužbu predložio tužbu u odnosu na njega odbaciti iz razloga što se prvopostavljenim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju (o međusobnom pomaganju i uzdržavanju) u kojem on nije ugovorna strana, dok drugopostavljeni tužbeni zahtjev ne sadrži kondemnatorni zahtjev spram njega. Podredno, ukoliko sud tužbu u odnosu na njega ne odbaci, II-tuženik je u cijelosti osporio tužbu i tužbeni zahtjev pozivajući se na potpuno iste razloge kao i Nevenka Županović-Šimić u svom odgovoru na

tužbu. Stoga i tuženik predlaže u tom slučaju odbiti oba tužbena zahtjeva potražujući naknadu parničnog troška.

4. Napominje se da su Nevenka Županović-Šimac, kao tadašnja I-tuženica, i tuženik u podnesku od 2.3.2020. (stranica 141 i 142) predložili donijeti privremenu mjeru tako da se tužiteljici zabrani otuđenje i opterećenje nekretnine k.č.br. 1619, u naravi vrt, upisane u zk.ul.br. 2470 k.o. Rogoznica, ali kako su na ročištu 27.10.2022. (stranica 155) izjavili da navedeni prijedlog za određivanje privremene mjere povlače, to je pravomoćnim rješenjem ovoga suda poslovni broj P-571/2018-39 od 9.12.2022. (stranica 168-184) utvrđeno da je isti povučen.

5. Nadalje se napominje da je rješenjem ovoga suda poslovni broj P-1519/2024-54 od 25.7.2024. (stranica 226-228) temeljem odredbe čl. 313. st. 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) određeno da će se odvojeno raspravljati o:

- tužbenom zahtjevu tužiteljice protiv Nevenke Županović-Šimac, kao tuženice, koji glasi:

"Nalaže se tuženici Nevenki Županović-Šimac da izvrši povrat dara tužiteljici i to u 1/6 suvlasničkog dijela cjelokupne imovine pok. Iva Županovića koju je imao u času svoje smrti ili da isplati tužiteljici 1/6 vrijednosti cjelokupne imovine pok. Iva Županovića koju je imao u času svoje smrti te da tužiteljici nadoknadi parnični trošak" kao i o

- protutužbenom zahtjevu Nevenke Županović-Šimac, kao protutužiteljice, protiv Jeanin Pruisl, kao protutuženice, koji glasi:

" Utvrđuje se da je protutuženica Jeanin Pruisl nedostojna za nasljeđivanje iza pokojnog Ivana Županovića iz Zagreba, Bužanova 36, OIB: 00712426833, i da nema pravo na nužni nasljedni dio.",

a sve iz razloga što se u ovome postupku ne može raspravljati o tužbenom zahtjevu za izvršenje povrata dara prije pravomoćnosti odluke o prvopostavljenom tužbenom zahtjevu na utvrđenje ništetnosti predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju (o međusobnom pomaganju i uzdržavanju) od 18.3.2008. te iz razloga što je zahtjev iz protutužbe u vezi samo s ovim drugopostavljenim tužbenim zahtjevom tužiteljice.

6. Kako je Nevenka Županović-Šimac, kao I-tuženica, umrla dana 24.4.2025., to je rješenjem ovoga suda poslovni broj P-1519/2024-60 od 5.5.2025. (stranica 245-247) temeljem odredbe čl. 212. toč. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) utvrđen prekid postupka te je isti nastavljen pravomoćnim rješenjem ovoga suda poslovni broj P-1519/2024-67 od 17.9.2025. (stranica 264-266) tako što je tuženik, tj. dotadašnji II-tuženik, pozvan ovaj postupak preuzeti kao njen nasljednik imajući u vidu da se pred ovim sudom vodi ostavinski postupak iza pokojne Nevenke Županović-Šimac pod poslovnim brojem O-3362/2025 koji nije okončan, ali su u smrtovnici kao njeni nasljednici navedeni tužiteljica i tuženik.

7. Slijedom navedenoga, predmet ove parnice je samo tužbeni zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnosti predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju (o međusobnom pomaganju i uzdržavanju) od 18.3.2008., kao i da se posljedično tome tuženiku, kao pravnom sljedniku pokojne Nevenke Županović-Šimac naloži da trpi

ustopostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja glede stana broj 36 na VIII (osmom) katu koji se sastoji od četiri i pol sobe, kuhinje, izbe, kupaonice, WC-a, predsoblja, hodnika i balkona u površini od 91,59 čm, upisanog u knjigu položenih ugovora - broj poduloška 24344 k.o. Grad Zagreb, koji stan se nalazi u stambenoj zgradi Bužanova 36, Zagreb, sagrađenoj na čest. br. 2024/10, po novoj izmjeri čest. br. 1840 k.o. Peščenica, i to na način da se ovlašćuje tužiteljica da izvrši brisanje uknjižbe prava vlasništva na ime pokojne Nevenke Županović-Šimac, a koja uknjižba je provedena pod poslovnim brojem Z-2396/2018, te da se izvrši upis u korist pok. Ivana Županovića iz Zagreba, Bužanova 36, OIB: 00712426833.

8. U tijeku postupka izvršen je uvid u dokumentaciju priloženu uz tužbu (list 6-20) te uz podnesak tužiteljice od 10.4.2018. (list 54-66), u dokumentaciju koju su tuženik i prednica tuženika priložili uz odgovore na tužbu (list 31-33 odnosno 43-45 te list 46 i 47) te koju je prednica tuženika dostavila uz podnesak od 6.7.2018. (stranica 78-80), saslušani su svjedoci Asim Ahmetović (list 128-130), Tomislav Ivančić (list 130 i 131), Jadranka Pavičić (list 131), Tajana Janja Lovnički Kontent (list 138-140), Slavko Dakić (stranica 155 i 156) i Zdravko Jerak (stranica 156 i 157), a proveden je i dokaz saslušanjem tužiteljice (list 111-114), prednice tuženika (list 114 i 115 te 117 i 118) i tuženika (list 118-120), kao stranaka, dok dokaz saslušanjem svjedokinje Nede Herljević nije proveden iz razloga što su tuženik i prednica tuženika odustali od provođenja toga dokaza u podnesku od 31.10.2019. (stranica 134), a dokazi saslušanjem svjedoka Liviusa Tramontane i Bernharda Pruisla, koje je tužiteljica u podnesku od 10.4.2018. (list 49-53) predložila saslušati na okolnost da pokojnom ocu nije uskratila pružiti nužnu pomoć odnosno da isti takvu pomoć od nje nije niti tražio jer se nije nalazio u stanju nužde, nisu provedeni iz razloga što se ovi dokazi ne odnose na tužbeni zahtjev koji je sada predmet ovoga postupka.

9. Tužbeni zahtjev je neosnovan u cijelosti.

10. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su pok. Nevenka Županović-Šimac i pok. Ivan Županović tj. roditelji tužiteljice i tuženika, sklopili Ugovor o doživotnom uzdržavanju (o međusobnom pomaganju i uzdržavanju) od 18.3.2008. (stranica 6 i 7, u daljnjem tekstu: Ugovor o doživotnom uzdržavanju) u kojem je pok. Ivan Županović naveden kao primatelj-davatelj uzdržavanja jednako kao i pok. Nevenka Županović-Šimac, a kojim su se ugovorne strane obvezale međusobno pomagati i uzdržavati sve do smrti jedne od njih tako da nakon smrti jedne od stranaka sve pokretne i nepokretne stvari, kojima ugovorne strane raspolažu za života, u trenutku smrti jedne od njih, pripadnu drugoj strani-davatelju s time da se u izvršavanju svojih obveza obvezuju međusobno jedna drugoj osigurati uzdržavanje:

- u svom stanu u Bužanovoj 36 zajedničkim korištenjem toga stana i ostalih nekretnina kojima raspolažu,
- međusobno osigurati jedna drugoj stanovanje, odjeću, prehranu i sve ostalo potrebno za život,
- jedna drugoj dužne su osigurati potrebnu njegu u slučaju bolesti, osigurati liječenje te snositi sve troškove liječenja i lijekova uključujući i bolničke troškove te je
- u slučaju smrti stranka koja ostane živa dužna pokopati umrlog o svom trošku prema mjesnim običajima.

11. Sporno je predstavlja li predmetni Ugovor o doživotnom uzdržavanju valjani pravni posao s obzirom na to da su se obje ugovorne strane obvezale da će se

međusobno uzdržavati pa je i činidba i protučinidba ugovorena u obliku uzdržavanja s time da je tuženik prije smrti svoje majke Nevenke Županović-Šimac tj. još dok nije bio u procesnopravnom položaju sljednika iste, predložio u odnosu na njega tužbu odbaciti iz razloga što on nije stranka predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju.

12. Ovaj sud smatra da je takav prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika postao bespredmetan nakon što je tuženik stupio u procesnopravni položaj sljednika pok. Nevenke Županović-Šimac, ali da je isti bio neosnovan i prije toga iz razloga što nije sporno da je i on zakonski nasljednik pok. Ivana Županovića kao jedne ugovorne strane iz predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju, a što jasno proizlazi i iz rješenja ovoga suda poslovni broj O-8796/2017-7 od 11.4.2018. (list 79-80) kojim je prekinut ostavinski postupak iza pok. Ivana Županovića te je tužiteljica upućena pokrenuti parnicu ne samo protiv pok. Nevenke Županović-Šimac, nego i protiv tuženika radi osporavanja predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju.

13. Tužiteljica u svom iskazu (list 111-114) navodi da je za predmetni Ugovor o doživotnom uzdržavanju saznala tek na ostavinskoj raspravi iza pokojnog oca čemu se je začudila jer je imala normalan odnos s roditeljima i bratom neovisno o tome što nisu bili cijelo vrijeme u fizičkom kontaktu s obzirom na to da je živjela u Beču, a osim toga joj je otac 2008. ili 2009., kad joj je darovao zemljište u Rogoznici, rekao da je napravio oporuku koju je spremio u sef pa iako tada nije govorio o sadržaju iste, ranije je znao govoriti da će jedini njegovi nasljednici biti brat i ona. S druge strane, tužiteljica tvrdi da njenom ocu u razdoblju od sklapanja predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju pa do njegove smrti nije bila potrebna nikakva financijska pomoć jer je bio prilično imućan, dok su imovinske prilike njene majke bile nešto skromnije jer je ona više od 20 godina u invalidskoj mirovini, a kako joj je utvrđen invaliditet od 95%, to smatra da majka niti fizički nije mogla pomagati ocu sve da mu je takva pomoć i bila potrebna, iako je cijelo vrijeme bila pokretna pri čemu napominje da je otac bio puno boljeg zdravstvenog stanja jer je imao samo oscilacije tlaka s time da je 2009. ili 2010., kada je obavljao privatne pretrage u Austriji utvrđeno da je s njegovim srcem sve u redu, a da su njegovi problemi na nervnoj bazi. Tek godinu i pol, ili nešto više, prije smrti je otac operiran zbog karcinoma prostate od čega se je dobro oporavljao pa mu je tada majka sigurno pomagala u oporavku kao supruga i liječnica te mu je za to osigurala stručnu pomoć jer je za to imala novčana sredstva. U svakom slučaju tužiteljica tvrdi da roditelji od nje nisu tražili nikakvu pomoć ili skrb za oca te je ona iz razgovora s ocem zaključila da je imao sve što mu je bilo potrebno te zna da se je inače dobro osjećao jer je par dana prije smrti sam vozilom išao u Zagreb na krvne pretrage nakon čega je rekao da su mu markeri u redu, a inače je iz razgovora s njime saznala da je pao na moru u lipnju ili srpnju 2017. S druge strane, s majkom je imala problematičniji odnos i to zato što je otac govorio da ju najviše voli pa je majka bila ljubomorna, a nakon što je majku pitala da što znači ovaj ugovor, ista joj je odgovorila da je očeva oporuka nestala i da o tome više ne želi razgovarati te su one nakon toga i prestale komunicirati, a nije joj poznato da bi otac nakon sklapanja ovoga ugovora, osim sklapanja navedenog ugovora o darovanju i spominjanja svoje oporuke, sklapao i neke druge ugovore vezano uz svoju imovinu odnosno nasljeđivanje. Nadalje, tužiteljica potvrđuje da su njeni roditelji u razdoblju od sklapanja ovoga ugovora do smrti oca cijelo vrijeme živjeli u bračnoj zajednici unatoč tome što je otac imao neke afere, a na pitanje je li joj poznato njihovo imovno stanje iz tog razdoblja, navodi da ju je jedne prilike u njihovom stanu u Zagrebu otac

upitao zna li da će njoj i bratu nakon njegove smrti ostati njegova imovina u vrijednosti od 2,5 milijuna eura svakome uključujući nekretnine i pokretnine, na što je majka rekla "nije baš toliko". Tužiteljica tvrdi da je oca vidjela zadnji puta u listopadu 2015. u Zadru kada ga je došla posjetiti sa svojim sinom i novim partnerom Livius Tramontana, a da ga je o njegovoj smrti obavijestila majka na dan njegove smrti s time da je ona s roditeljima u razdoblju od sklapanja predmetnog ugovora bila često i u fizičkom kontaktu jer je više puta godišnje dolazila na more i u Zadar, dok su oni par dana 2009. bili kod nje u Beču kada je otac bio na spomenutim pretragama, a majka je kod nje bila i sama nekoliko puta. Međutim, u razdoblju od kada je operirao prostatu, oca više nije vidjela jer se je to razdoblje poklopilo s njenim teškim životnim razdobljem kada se je rastala i ostala sama s djetetom te imala problema sa srcem, ali je znala da je otac dobro zbrinut. Konačno, tužiteljica navodi da su njeni odnosi s bratom bili normalni sve dok se isti na ostavinskoj raspravi iza oca nije suglasio s predmetnim ugovorom.

14. Pokojna Nevenka Županović-Šimac, saslušana kao stranka, u svom iskazu (list 114 i 115 te list 117 i 118) je navela da je predmetni ugovor sklopljen na inicijativu njenog supruga koji je želio da sva njihova imovina ostane onome tko nadživi onoga drugoga pri čemu on nije spominjao nikakvu oporuku niti su o tom ugovoru pričali svojoj djeci s kojom su imali normalne odnose, iako to nisu niti tajili jer je suprug o tome ugovoru pričao svojim prijateljima Zdravku Jerak i Asimu Ahmetoviću te je čak i sugerirao Zdravku Jerak da napravi to isto što je ovaj i poslušao pri čemu je napomenula da je tako postupio i njen otac i da s time nije bilo nikakvih problema. Stoga je navela da nikada nije čula da bi suprug djeci govorio da će oni od njega bilo što naslijediti. Nadalje je navela da su oni živjeli u bračnoj zajednici od 1968. i to od 2004. do 2013. isključivo u Zagrebu, a nakon toga povremeno u Zadru jer im se je tamo sin odselio te da su imali solidan građanski brak. Vezano uz međusobno pomaganje navela je da je njoj suprug fizički pomagao jer je ona i prije sklapanja ovoga ugovora i to od 1986. imala utvrđen invaliditet od 80%, a ona je o njemu skrbila tako što je 2009. s njime bila u Beču kada je tamo išao obavljati pretrage za srce koje je inače mogao obaviti privatno i u Hrvatskoj za manje novaca, ali je otišao to napraviti u Beč za više novaca jer je poslušao tužiteljicu u koju je tada imao puno povjerenja. Međutim, tamo je došlo do incidenta jer je tužiteljica suprugu predbacila da će oni sve ostaviti sinu nakon čega su praktički komunicirali samo telefonski do 2010. kada se je tužiteljica tako razboljela da se je došla liječiti u Zagreb, a 2012. je tužiteljica nju posjetila u bolnici da bi se potom vidjeli u srpnju 2013. kada ih je tužiteljica sa sadašnjim suprugom i sinom odsjevši u hotelu posjetila u Zadru. Međutim, i tamo je došlo do nezgodne situacije jer su oni htjeli kupiti jahtu te su predložili da se navede da im je suprug za to pozajmio novce zato što tužiteljčin suprug zbog poreza nije smio prijaviti svoju imovinu, na što isti nije htio pristati. Nakon toga su se tužiteljica i suprug vidjeli u Zadru i to listopadu 2015. kada je ona bila u bolnici u Zagrebu, dok je ona tužiteljicu vidjela tek 2017. na suprugovom sprovodu, ali su se u međuvremenu čuli putem telefona. Potvrdila je da tužiteljicu nije zvala na pružanje bilo kakve pomoći njoj ili supргу jer za to nije bilo potrebe s obzirom na to da je imala puno prijateljica koje su joj pomagale, ali tvrdi da je supргу bilo teško što ga tužiteljica nije došla posjetiti, iako ju je molio da to učini posebno nakon što je pao u srpnju 2017. Navela je da je 2016. operirana tako što su joj izvadili crijeva te je od tada 100%-tni invalid, dok je njenom supргу dva mjeseca nakon toga postavljena dijagnoza raka prostate nakon čega je u srpnju 2016. operiran što je teško podnio i nije više bio isti čovjek pa više nije bio siguran upravljati

vozilom nakon što je pao krajem srpnja s time da vozilom nije upravljao od proljeća 2017. osim povremeno. Stoga je osporila navod tužiteljice da bi suprug par dana prije smrti uopće išao u Zagreb na neke pretrage jer za to nije bilo potrebe, a pogotovo da bi tada sam upravljao vozilom jer se je nakon ovoga pada u srpnju 2017. loše orijentirao te je praktički oslijepio. Kako je nakon ove operacije bio nestabilan tako da je znao i pasti u nesvijest, to je ona na njega danonoćno pazila, a uskakala im je i prijateljica koja je inače njihova obiteljska liječnica. Stoga je navela da je o suprugu skrbila do kraja pa i u smislu mijenjanja pelena kada je to bilo potrebno bez obzira što je i sama bila bolesna. Vezano uz troškove pogreba navela je da je suprug plaćao posmrtnu pripomoć, ali da je ona za neku dodatnu opremu izdvojila još 8.000,00 kn te da je i nadgrobnu ploču platila 8.000,00 kn.

15. Tuženik u svom iskazu (list 118-120) potvrđuje da je do 2004. živio s roditeljima u Zagrebu, a da se je 2013. preselio u Zadar te da su i roditelji ubrzo nakon toga preselili u Zadar i to u stan koji je kupila majka. Navodi da s roditeljima nije nikada razgovarao o njihovoj imovini pa tako ne zna da bi netko od njih pisao oporuku, dok je za predmetni ugovor saznao na ostavinskoj raspravi iza oca koji je i prihvatio za razliku od tužiteljice koja je na isti burno reagirala. Kako je roditelje u Zadru viđao svakodnevno, to zna da su njihovi odnosi bili skladni te da su se međusobno pomagali, kako prije tako i nakon sklapanja predmetnog ugovora, i u fizičkom i u psihičkom smislu koliko su to mogli s obzirom na svoje mogućnosti, dok u eventualno financijsko pomaganje nije ulazio, ali misli da oni svoju imovinu nisu nikada razdvajali s time da se je obim i vrsta međusobnog pomaganja mijenjala tijekom godina imajući u vidu njihove godine i zdravstveno stanje jer im je takva međusobna pomoć bila potrebna intenzivnije u odnosu na ranije razdoblje. Zna da je ocu bila potrebna pomoć u fizičkom smislu jer se je zbog tlaka znao srušiti pa ga je majka znala pridići kao što ga je nakon operacije i presvlačila s time da je i on njoj pomagao kada je to bilo potrebno i kada je mogao, a ako nešto nisu mogli obaviti, zvali bi njega, dok je tužiteljica s roditeljima živjela do 1987. kada je otišla završiti srednju školu u SAD da bi nakon povratka ubrzo otišla studirati u Beč i to 1988. nakon čega se više nije vraćala, već ih je samo posjećivala u Zagrebu kao što su i oni nju posjećivali u Beču s time da su se ti kontakti s vremenom smanjili te su se u konačnici sveli na nekoliko telefonskih razgovara godišnje. Navodi da je sestru zadnji puta vidio u Zadru gdje je odsjela u hotelu te zna da je tada dogovorila susret s ocem koji je zbog toga doputovao iz Zagreba, a nakon toga ju je vidio u Beču 2016. kada je tamo bio na službenom putu. Tvrdi da su roditelji patili zato što s njome nemaju blizak odnos te da ju je otac često zvao da ih posjeti. Zna da je majka tužiteljicu vidjela zadnji puta u ljeto 2013. te da je taj susret završio dosta neugodno, a zna i to da je otac tužiteljici darovao zemljište u Rogoznici. Na pitanje je li protiv oca vođen bilo kakav postupak, navodi da je isti u sklopu akcije "Indeks" bio priveden od strane policije gdje je zadržan samo sat vremena nakon čega protiv njega nisu poduzimane nikakve daljnje radnje, ali ga je to prilično potreslo s time da je on i prije te akcije upozoravao na određene nepravilnosti jer je primijetio da se s njegovim ispitima manipulira.

16. Svjedok Asim Ahmetović u svom iskazu (list 128-130) navodi da je tužiteljicu, za koju je znao iz pričanja njenih roditelja, prvi puta vidio na očevom sprovodu s time da je s njome možda kontaktirao 2016. putem e-maila i telefona kada ga je njen otac zamolio da joj na taj način pošalje neku dokumentaciju vezano uz prodaju njegove nekretnine u Poreču s obzirom na to da je tužiteljica rekla da ima potencijalnog kupca u Austriji. Naime, oboje su mu u početku govorili da imaju kćer u Austriji te da je ona

takva ljepotica da je mogla imati sve što poželi, a da nisu zadovoljni s izborom njenog tadašnjeg supruga. Međutim, ta pričanja o kćeri su bila dosta štura, dok je pok. Ivo više govorio o svome unuku. Poznato mu je da je tužiteljica dva puta bila u Poreču te da je 4-5 godina prije očeve smrti bila u Zadru kada je s tadašnjim suprugom htjela kupiti brod te kada se je tako naljutila na oca da mu se sljedeće 3 godine nije javljala na telefonske pozive. Zna da se je ocu javila tek kada ju je napustio prvi suprug, a u kolovozu 2017. mu je pok. Ivo pokazivao tužiteljčine poruke u smislu da neki misle samo na sebe, a da nju nitko ništa nije pitao kada ju je prvi suprug napustio te kada je ostala sama s djetetom, a koje poruke su na njenog oca tako djelovale da je padao u depresiju odnosno osjećao se loše po par dana. Osim toga mu je pok. Ivo rekao da je tužiteljica jedne godine došla na ljetovanje sa svojim novim partnerom te da je tada obećala da će ih posjetiti u Zadru, ali da do toga nije došlo. Nije mu poznato da bi tužiteljicu roditelji zvali da im nešto pomogne pri čemu napominje da je pok. Ivo bio vrlo dobrog fizičkog i psihičkog zdravlja sve do postavljanja dijagnoze karcinoma prostate kada je psihički dosta pao te mu nije poznato je li tužiteljica dolazila posjetiti roditelje kada su oboje bili podvrgnuti operativnim zahvatima. Inače tvrdi da je pok. Ivo Županovića, njegovu suprugu i sina upoznao u Poreču gdje su imali apartman u kojem su ljetovali po 2-3 mjeseca s time da je pok. Ivo tamo zadnji puta bio početkom 2017., a osim toga ih je često posjećivao u Zagrebu, zadnji puta oko 15.8.2017., pa tvrdi da su bili u dugogodišnjim prijateljskim odnosima. Stoga zna da su živjeli i funkcionirali savršeno te da su se međusobno pomagali i uzdržavali. Na pitanje je li mu poznato da bi pok. Ivo Županović i njegova supruga sklopili neki ugovor, navodi da mu je pok. Ivo 4-5 godina prije sklapanja takvog ugovora rekao da bi htio sklopiti ugovor sa suprugom kojim bi dogovorili da onaj tko ostane nakon smrti ovog drugoga, odluči kome će što ostaviti od njihove imovine te mu je pok. Ivo rekao da su takav ugovor i sklopili, dok o tom ugovoru nije nikada razgovarao s njegovom suprugom s time da nije primjećivao nikakvu razliku u smislu njihovog međusobnog uzdržavanja i pomaganja u razdoblju nakon sklapanja toga ugovora jer je njihov odnos uvijek bio savršen i pun međusobnog poštovanja te su oboje bili posebno brižni kada su jedan i drugi bili podvrgnuti operativnim zahvatima pri čemu mu se niti jedno od njih nije žalilo da bi im nešto nedostajalo u materijalnom smislu. Inače mu je poznato da su oni sredinom kolovoza 2017. doputovali iz Zadra u Zagreb osobnim vozilom kojeg je pok. Ivo kupio u proljeće te godine, ali ne zna tko je istim tada upravljao pri čemu zna da su oboje vozači, a nije mu poznato da bi pok. Ivo par dana prije smrti išao na pretrage u Zagreb iz Zadra. Na pitanje tuženika jesu li njegovi roditelji s obzirom na svoje godine i zdravstveno stanje mogli jedno o drugome skrbiti kao što to inače čine supružnici, ovaj svjedok navodi da jesu, a inače mu je poznato da je pok. Ivo pao i udario glavom jer mu je to sam rekao te je primijetio da nakon toga nije bio isti čovjek jer je postao mrzovoljan, a nije mu poznato je li tužiteljica znala za tu ozljedu kao što mu nije poznato je li tužiteljica roditeljima financijski pomagala ili im organizirala neku skrb, ali zna da su oni ekonomski dobro stajali pa nisu niti trebali ikakvu pomoć.

17. Svjedok Tomislav Ivančić u svom iskazu (list 130 i 131) navodi da je tužiteljicu vidio samo dva puta i to u Jastrebarskom, gdje on živi, kada su došli u svoju vikendicu i kada je imala 10 godina, a drugi puta na očevom sprovodu, dok tuženika poznaje te je poznavao i pok. Nevenku Županović-Šimac i njenog pok. supruga jer im održava navedenu vikendicu u koju su ranije vrlo često dolazili s time da je pok. Ivo tamo zadnji puta vidio početkom 2017. te zna da je isti umro u jesen te godine. Napominje da su pok. Nevenka Županović-Šimac i njen suprug tamo dolazili zajedno,

a da je pok. Ivo tamo dolazio sam samo kada je ista imala zdravstvenih problema. Inače mu je pok. Nevenka Županović-Šimac nakon suprugove smrti rekla da su oni sklopili ugovor unazad više godina kojim je ugovoreno da kada jedno od njih umre da će ovaj drugi odlučiti kome će što pripasti od njihove imovine pri čemu je navela da vezano uz to sada vodi spor sa svojom kćeri o kojoj su mu oni rijetko pričali pa tako samo zna da ona živi u Beču gdje je studirala te da je udana i da ima sina s time da mu je pok. Ivo znao reći da mu je žao što se rijetko viđa s unukom, ali mu niti pok. Ivo niti njegova supruga nisu nikada govorili o tome da bi im bila potrebna neka pomoć od kćeri. Navodi da su se pok. Ivo i njegova supruga jako dobro slagali pa su se i međusobno posjećivali kada bi jedno od njih bilo u bolnici te se brinuli jedno o drugome, a što zna i iz onoga što je vidio i iz njihovog pričanja.

18. Svjedokinja Jadranka Pavičić u svom iskazu (list 131) tvrdi da je s pok. Nevenkom i njenom obitelji bila u prijateljskim odnosima pa tako zna kada se je ista udala za pok. Ivo kojeg je upoznala i prije sklapanja njihovog braka, a zna im i djecu od rođenja s time da je tužiteljicu vidjela 30 godina prije smrti pok. Ivo te na njegovom sprovodu, dok se je s pok. Nevenkom i njenim pok. suprugom viđala u Zagrebu 10 puta godišnje, a u međuvremenu su se čuli telefonski kada je to bilo potrebno pa tako zna da su njihovi odnosi u braku cijelo vrijeme bili odlični te su svugdje bili zajedno. Tek nakon smrti pok. Ivo joj je pok. Nevenka rekla da s kćeri vodi spor vezano za nekakav ugovor koji je sklopila s pok. Ivom, ali joj nije govorila ni o kakvim detaljima. O odnosu tužiteljice i njenih roditelja zna samo iz pričanja pok. Nevenke jer joj pok. Ivo o tome nije nikada pričao, a koja joj je znala spomenuti da im tužiteljica ne dolazi pa da se eventualno samo čuju telefonski s time da ne zna kada su se zadnji puta vidjeli. U svakom slučaju joj pok. Nevenka nije govorila da bi ona tužiteljicu zvala da njoj ili ocu nešto pomogne u bilo kojem smislu, a na pitanje je li njima bila potrebna pomoć zbog njihovog zdravstvenog stanja navodi da je pok. Nevenka bila teško bolesna 2011. i 2012., ali kada ju je ona pitala treba li joj što pomoći, odgovorila joj je da ne treba jer da se njen suprug dobro snalazi u brizi oko nje pa je stoga njena majka samo u dva-tri navrata skuhalo juhu jer to pok. Ivo nije znao učiniti. S druge strane je pok. Nevenka unatoč svom zdravstvenom stanju bila sposobna i fizički pomagati pok. Ivi nakon što je operiran zbog karcinoma prostate, a kojeg je ona zadnji puta vidjela u kolovozu 2017. kada su oboje došli iz Zadra u Zagreb svojim automobilom kojeg je on pokušao voziti, ali to nije uspio zbog problema s vidom tako da ga je nastavila voziti pok. Nevenka. Nije joj poznato da bi pok. Ivo bio sam u Zagrebu 2-3 dana prije smrti.

19. Svjedokinja Tajana Janja Lovnički Kontent je u svom iskazu (list 138-140) navela da je poznavala pok. roditelje stranaka kao i tuženika i njegovu suprugu jer su svi bili njeni pacijenti u ambulanti u Njegoševoj gdje radi već 15 godina (iskazano na ročištu 13.2.2020.) kao liječnik obiteljske medicine, a upoznala ih je čim je preuzela tu ambulantu s time da je pok. Ivo već tada imao vrtoglavice i poremećaj ravnoteže pa bi mu pri ustajanju padao tlak uslijed čega je znao izgubiti svijest radi čega je uzimao propisanu terapiju. Poznato joj je da je isti 2,5-3 godine prije smrti obolio od karcinoma prostate radi čega je i operiran te se potom oporavljao kod kuće pa je ona više puta odlazila k njemu u kućnu posjetu radi previjanja, a dolazile su mu i patronažna sestra te medicinska sestra iz kućne njege. Kada bi došla k njima, s pok. Ivanom je uvijek bila samo njegova supruga koja mu je pomagala u svemu što je bilo potrebno, a tada mu je bila potrebna pomoć i skrb te bi ona s njime dolazila i k njoj na pregled jer su oni uvijek dolazili zajedno neovisno o tome koga je trebalo pregledati.

Poznato joj je da je pok. Ivan u srpnju te godine kada je umro, pao na moru zbog gubitka svijesti o čemu ju je upravo on i obavijestio pitajući ju za savjet i terapiju nakon čega se više nisu vidjeli, nego su samo kontaktirali telefonski pa joj je tako rekao da više ne može upravljati vozilom što ga je strašno opterećivalo. Pok. Nevenka je već u vrijeme kada je ona preuzela ovu ambulantu болоvala od ankilozantnog spondilitisa i ulceroznog kolitisa, ali kako se je o svom zdravlju brinula i redovito vježbala, to je ostala uspravna, dok se ljudi uslijed spondilitisa s vremenom počnu naginjati prema naprijed, a kako je pak zbog ulceroznog kolitisa išla na biološku terapiju koju nije dobro podnosila, to joj je operacijom uklonjeno debelo crijevo nakon čega se je dobro oporavila i prihvatila nošenje stome. Zna da je pok. Ivan za vrijeme njenog liječenja o njoj brinuo te je uočila da je bio tužan dok je bila u bolnici govoreći da bi radije da on prvi umre pri čemu je dolazio k njima u ambulantu zato što mu je doma bilo pusto bez supruge. Inače tvrdi da se on mogao brinuti o svojoj supruzi jer je obolio od karcinoma tek nakon što se ona oporavila od svoje bolesti pa iako je i tuženik u sve bio uključen, oni su prvenstveno pomagali jedno drugome i bili usmjereni jedno prema drugome. Na pitanje je li joj poznato da su oni imali još djece, navodi da joj je pok. Ivan samo jednom 2013. rekao, kada je primijetila da je jako tužan, da ga je rastužila njihova kćer, dok njegova supruga istu nije nikada spominjala niti je nju tužiteljica bilo kada nazvala pitajući za zdravstveno stanje svojih roditelja, iako to djeca odnosno uža obitelj inače znaju činiti, a to da oni imaju kćer joj je potvrđeno time što je ista nakon smrti oca preko Ministarstva zdravlja tražila kontrolu njenog rada i rada mrtvozornika. Na pitanje kakvo je bilo stanje pok. Ivana nakon odstranjenja prostate, navodi da se isti samostalno kretao, a nakon ovoga pada u srpnju 2017. mu nije mijenjala terapiju lijekovima. Ova svjedokinja nema saznanja da bi između roditelja stranaka bio sklopljen bilo kakav ugovor, a smatra nemogućim da bi pok. Ivan par dana prije svoje smrti doputovao iz Zadra u Zagreb vozeći automobil jer je iz telefonskog razgovora s njime saznala da je nakon ovoga pada na moru bio u takvom stanju da je praktički izgubio volju za životom s time da joj je i rekao da više ne može voziti, a osim toga smatra da on tada nije niti obavljao pretrage u Zagrebu jer joj nije donio rezultate istih.

20. Svjedok Slavko Dakić u svom iskazu (stranica 155 i 156) navodi da je cijelu obitelj Županović upoznao 1984. kada su isti doselili u zgradu u Bužanovoj 36 gdje je on već tada živio i bio predstavnik stanara pri čemu navodi da je s njima bio u dobrosusjedskim odnosima, ali ne u tako bliskim da bi ih pitao o njihovim međusobnim odnosima. Međutim, zna da je tužiteljica živjela negdje vani, ali ne zna od kada i gdje. Ne sjeća se koje je točno godine pok. Ivo umro, a zadnji puta su se vidjeli pet do šest mjeseci prije njegove smrti kada su se sreli pred zgradom pa kada ga je pok. Ivo pozvao u svoj stan gdje je bila i njegova supruga, pitao ga je zna li nekoga tko bi kupio njihovu vikendicu u Jastrebarskom navodeći da se on više ne osjeća dobro pa da se o istoj ne može brinuti uz napomenu da on tada nije primijetio da pok. Ivo ne bi bio sposoban voditi brigu o sebi. Inače se sjeća da je govorio kako je i njegova supruga bolešljiva, a on ne zna od čega je болоvala, ali zna da je zbog toga otišla ranije u mirovinu. Na pitanje kada je zadnji puta vidio tužiteljicu, navodi da ju je vidio godinu dana prije smrti pok. Ive ispred lifta njihove zgrade te se je tada iznenadio jer ju dugo nije vidio odnosno jer ju nije vidio uopće od vremena kada je čuo da živi negdje vani s time da s pok. Ivom i njegovom suprugom nikada nije razgovarao o tome pomažu li im djeca na bilo koji način.

21. Svjedok Zdravko Jerak u svom iskazu (stranica 156 i 157) navodi da obitelj Županović poznaje jer je s pok. Ivom poslovno surađivao od 1980. s obzirom na to da su radili u Samoupravnoj interesnoj zajednici za ceste u kojoj je on kao tajnik radio u Zadru, a pok. Ivo je kao direktor radio u Zagrebu s time da su se i privatno družili kada bi on došao u Zagreb ili kada bi pok. Ivo posjećivao svoju majku koja je živjela u Zadru. Te 1980. je upoznao i njihovu djecu s time da tužiteljicu nakon toga više nije vidio sve do sprovoda pok. Ive, dok je tuženika više viđao, a posebno od kada je isti počeo živjeti u Zadru kao što je i pok. Nevenku više viđao kada je ista počela živjeti u Zadru. Tvrdi da međusobni odnosi pok. roditelja stranaka nisu bili loši s time da ih je manje viđao zadnjih 10 godina prije smrti pok. Ive jer je isti tada počeo raditi na fakultetu pa su se znali vidjeti samo u Zadru na kavi gdje su se i vidjeli zadnji puta par dana prije njegove smrti, što je bilo prije četiri do pet godina (iskazano na ročištu 27.10.2022.). Navodi da se tada isti nije posebno žalio na svoje zdravlje i da se je dobro kretao, a inače zna da je imao problema s tlakom i srcem te da je operirao prostatu kao i to da je pao i razbio glavu nekoliko mjeseci prije toga. Također zna da je i njegova supruga bila bolesna jer se kretala sporije i teže, ali ne zna od čega je bolovala jer ju to nije pitao kao što s njima nije razgovarao o svojoj kćeri u smislu da li ih ista naziva i da li im što pomaže, dok u odnosu na tuženika navodi da zna da su se pok. roditelji stranaka i doselili u Zadar nakon što se tuženik tamo doselio zato da mu budu bliže te je on znao vidjeti da ih tuženik vozi k liječniku.

22. Iskaz tužiteljice u kojem ista tvrdi da je za predmetni Ugovor o doživotnom uzdržavanju saznala tek na ostavinskoj raspravi iza pokojnog oca te da njenom ocu u razdoblju od sklapanja predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju pa do njegove smrti nije bila potrebna nikakva financijska pomoć jer je bio prilično imućan, a da mu majka nije mogla u cijelosti fizički pomagati s obzirom na utvrđen invaliditet, ovaj sud je prihvatio kao istinit jer je u tom dijelu iznesen uvjerljivo i logično pri čemu niti njena pok. majka niti tuženik u svojim iskazima nisu naveli da bi tužiteljica za taj Ugovor o doživotnom uzdržavanju znala prije očeve smrti, već dapače i tuženik tvrdi da je i on za isti saznao tek na ostavinskoj raspravi iza pokojnog oca s time da ga je on prihvatio za razliku od tužiteljice koja je na isti burno reagirala. Nadalje, pok. majka stranaka u svom iskazu, kojeg je sud u tom dijelu također prihvatio kao istinit, svoj brak s pokojnim Ivanom Županovićem opisuje kao solidan građanski brak ne osporavajući da joj je od 1986., dakle, i prije sklapanja ovoga ugovora, bio utvrđen invaliditet od čak 80% radi čega joj je suprug fizički pomagao i bio brižan pa da je njihovo međusobno pomaganje bilo bez razlike i prije sklapanja predmetnog ugovora, dok je ona na supruga pazila nakon operacije prostate kojoj je podvrgnut u srpnju 2016., iako je i sama bila operirana dva mjeseca prije no što mu je postavljena dijagnoza karcinoma prostate postavši time 100%-tni invalid, i to tako da je na njega pazila danonoćno te da je o njemu skrbila do kraja pa i u smislu mijenjanja pelena kada je to bilo potrebno bez obzira što je i sama bila bolesna s time da je nakon njegove smrti vezano uz troškove pogreba, iako je isti plaćao posmrtnu pripomoć, izdvojila za dodatnu opremu još 8.000,00 kn te da je i nadgrobnu ploču platila također 8.000,00 kn. Slijedom navedenoga, prihvaćen je kao istinit i dio iskaza tuženika u kojem on za međusobne odnose svojih roditelja navodi da su bili skladni te da su se oni međusobno pomagali, kako prije tako i nakon sklapanja predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju, i u fizičkom i u psihičkom smislu koliko su to mogli s obzirom na svoje mogućnosti, dok u eventualno financijsko pomaganje nije ulazio, ali misli da oni svoju imovinu nisu nikada razdvajali s time da se je obim i vrsta međusobnog pomaganja mijenjala tijekom godina imajući u vidu njihove godine i

zdravstveno stanje jer im je takva međusobna pomoć bila potrebna intenzivnije u odnosu na ranije razdoblje.

23. Konačno, niti iz iskaza bilo kojeg od saslušanih svjedoka ne proizlazi da bi odnosi u braku pok. roditelja stranaka odstupali od situacije njihovog međusobnog pomaganja te brige i skrbi kada je to jednom ili drugom bilo potrebno u bilo kojem pogledu i u bilo kojem razdoblju.

24. Tako svjedok Asim Ahmetović, koji je s pok. roditeljima stranaka bio u dugogodišnjim prijateljskim odnosima, zna da su oni živjeli i funkcionirali savršeno te da su se međusobno pomagali i uzdržavali pri čemu zna da su sklopili ugovor kojim su dogovorili da onaj tko ostane nakon smrti ovog drugoga, odluči kome će što ostaviti od njihove imovine s time da nije primjećivao nikakvu razliku u smislu njihovog međusobnog uzdržavanja i pomaganja u razdoblju nakon sklapanja toga ugovora jer je njihov odnos uvijek bio savršen i pun međusobnog poštovanja te su oboje bili posebno brižni kada su jedan odnosno drugi bili podvrgnuti operativnim zahvatima pri čemu mu se niti jedno od njih nije žalilo da bi im nešto nedostajalo u materijalnom smislu uz napomenu da su i s obzirom na svoje godine i s obzirom na svoje zdravstveno stanje mogli jedno o drugome skrbiti kao što to inače čine supružnici.

25. Svjedok Tomislav Ivančić, koji živi u Jastrebarskom, kuda su pok. roditelji stranaka često dolazili u svoju vikendicu, navodi da su oni tamo dolazili zajedno odnosno da je pok. Ivo tamo sam dolazio samo kada je njegova supruga imala zdravstvenih problema. Nadalje, navodi da mu je pok. Nevenka nakon suprugove smrti rekla da su oni sklopili ugovor unazad više godina kojim je ugovoreno da kada jedno od njih umre da će ovaj drugi odlučiti kome će što pripasti od njihove imovine, a da mu niti pok. Ivan niti pok. Nevenka nikada nisu govorili o tome da bi im bila potrebna neka pomoć od kćeri jer su se oni jako dobro slagali pa su se i međusobno posjećivali kada bi jedno od njih bilo u bolnici te se brinuli jedno o drugome, a što zna i iz onoga što je vidio i iz njihovog pričanja.

26. Svjedokinja Jadranka Pavičić, koja po prijateljskoj osnovi zna kada se je pok. Nevenka udala za pok. Ivana te koja se je s njima viđala 10 puta godišnje s time da su se u međuvremenu čuli telefonski, zna da su njihovi odnosi u braku cijelo vrijeme bili odlični te da su svugdje bili zajedno pa iako je pok. Nevenka bila teško bolesna 2011. i 2012., na njen upit treba li joj što pomoći je rekla da ne treba jer da se njen suprug dobro snalazi u brizi oko nje pri čemu je i pok. Nevenka, unatoč svom zdravstvenom stanju, bila sposobna i fizički pomagati svome suprugu nakon što je isti operiran zbog karcinoma prostate.

27. Svjedokinja Tajana Janja Lovnički Kontent, koja je pok. roditelje stranaka upoznala kao njihova liječnica obiteljske medicine prije 15-ak godina (iskazano na ročištu 13.2.2020.), navodi da su oni uvijek dolazili zajedno k njoj u ambulantu neovisno o tome koga je trebalo pregledati, a da je pok. Ivo već tada kada je postao njen pacijent, imao vrtoglavice i poremećaj ravnoteže pa bi mu pri ustajanju padao tlak uslijed čega je znao izgubiti svijest radi čega je uzimao propisanu terapiju, dok je 2,5-3 godine prije smrti obolio od karcinoma prostate radi čega je i operiran te se potom oporavljao kod kuće pa je ona više puta odlazila k njemu u kućnu posjetu radi previjanja, a dolazile su mu i patronažna sestra te medicinska sestra iz kućne njege

pa kada bi došla k njima, vidjela je da mu je supruga u svemu pomagala. S druge strane, navodi da je pok. Nevenka već u vrijeme kada je ona preuzela ovu ambulantu bolovala od ankilozantnog spondilitisa i ulceroznog kolitisa, ali da je o svom zdravlju brinula i redovito vježbala tako da je ostala uspravna, dok se ljudi uslijed spondilitisa s vremenom počnu naginjati prema naprijed, a kako je zbog ulceroznog kolitisa išla na biološku terapiju koju nije dobro podnosila, to joj je operacijom uklonjeno debelo crijevo nakon čega se je dobro oporavila i prihvatila nošenje stome. Zna da je pok. Ivan za vrijeme njenog liječenja o njoj brinuo te je uočila da je bio tužan dok je bila u bolnici govoreći da bi radije da on prvi umre pri čemu je dolazio k njima u ambulantu zato što mu je doma bilo pusto bez supruge. Ova svjedokinja tvrdi da se on mogao brinuti o svojoj supruzi jer je obolio od karcinoma tek nakon što se ona oporavila od svoje bolesti pa iako je i tuženik u sve bio uključen, oni su prvenstveno pomagali jedno drugome i bili usmjereni jedno prema drugome.

28. Svjedok Slavko Dakić, susjed obitelji Županović u Bužanovoj 36 koji ih je upoznao još 1984. kada su se oni tamo doselili, navodi da je s njima bio u dobrosusjedskim odnosima, ali ih nije pitao o njihovim međusobnim odnosima. Sjeća se da je pok. Ivo vidio 5-6 mjeseci prije njegove smrti kada mu je isti rekao da se ne osjeća dobro, iako on nije primijetio da pok. Ivo ne bi bio sposoban voditi brigu o sebi, a inače se sjeća da je govorio kako je i njegova supruga boležljiva te inače zna da je zbog toga ranije otišla u mirovinu.

29. Svjedok Zdravko Jerak, koji obitelj Županović poznaje od 1980. jer je s pok. Ivanom Županovićem surađivao na poslu te su se i privatno družili, također potvrđuje da su međusobni odnosi pok. roditelja stranaka bili dobri, a kada je pok. Ivana vidio zadnji puta, što je bilo par dana prije njegove smrti, isti se nije posebno žalio na svoje zdravlje, a inače zna da je imao problema s tlakom i srcem te da je operirao prostatu kao i to da je pao i razbio glavu nekoliko mjeseci prije toga. Također zna da je i njegova supruga bila bolesna jer se kretala sporije i teže, ali ne zna od čega je bolovala jer ju to nije pitao.

30. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da su pok. roditelji stranaka cijelo vrijeme trajanja braka, bez obzira na trenutak sklapanja predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju, živjeli zajedno te da su si cijelo vrijeme međusobno pomagali odnosno skrbili jedno o drugome kada je to jednom odnosno drugom bilo potrebno zbog stanja uzrokovanog njihovim bolestima bilo da su to činili osobno ili uz pomoć drugih osoba pa kako je odredbom čl. 579. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26, u daljnjem tekstu: ZOO) i propisano da se ugovorom o doživotnom uzdržavanju obvezuje jedna strana (davatelj uzdržavanja) da će drugu stranu ili trećega (primatelja uzdržavanja) uzdržavati do njegove smrti, a da druga strana izjavljuje da mu daje svu ili dio svoje imovine, to se u konkretnom slučaju radi o valjanom ugovoru o doživotnom uzdržavanju neovisno o tome što su se obje ugovorne strane obvezale na potpuno identične činidbe pa su obje istovremeno i davatelji i primatelji uzdržavanja te neovisno o tome što se njihove ugovorne obveze međusobnog uzdržavanja, opisane pod točkom II. predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju, sadržajno ne razlikuju od obveza bračnih drugova koje se inače podrazumijevaju u skladnom braku, a koje su pok. roditelji stranaka i izvršavali i prije sklapanja predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju, kako je to u ovom postupku i utvrđeno. Pri tome sud u smislu ocjene valjanosti predmetnog Ugovora o

doživotnom uzdržavanju, ne smatra relevantnim niti iskaz pok. Nevenke Županović-Šimac u dijelu u kojem navodi da je isti sklopljen na inicijativu njenog supruga koji je želio da sva njihova imovina ostane onome tko nadživi onoga drugoga, a sve iz razloga što sukladno odredbi čl. 273. st. 1. ZOO-a pobude iz kojih je ugovor sklopljen ne utječu na njegovu valjanost s time da se u konkretnom slučaju uopće ne radi o nedopuštenoj pobudi da bi sud u smislu odredbe čl. 273. st. 2. ZOO-a utvrđivao je li ista bitno utjecala na odluku kojeg ugovaratelja pa da bi zbog toga predmetni Ugovor o doživotnom uzdržavanju bio bez učinka.

31. Stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke.

32. Odluka o trošku postupka donijeta je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), a isti se odnosi na zastupanje tuženika po punomoćniku odvjetniku koji je određen temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br.138/23) prema vrijednosti predmeta spora za svaku pojedinu parničnu radnju i to temeljem Tbr. 8. toč. 1. za sastav odgovora na tužbu prednice tuženika od 2.3.2018. te za sastav odgovora na tužbu tuženika od 2.3.2018. u iznosima od po 500,00 eur (250 bodova x 2,00 eur), za sastav podneska prednice tuženika od 6.7.2018. te podneska prednice tuženika i tuženika od 18.2.2019. u zatraženim iznosima od po 500,00 eur, temeljem Tbr. 9. toč. 1. za zastupanje na ročištima od 11.4.2018., 17.10.2018. i 10.4.2019. u zatraženim iznosima od po 500,00 eur te temeljem Tbr. 10. toč. 1. za sastav žalbe od 20.12.2022. protiv presude od 9.12.2022. u iznosu od zatraženih 500,00 eur što ukupno iznosi 4.000,00 eur koji iznos je prema traženju tuženika uvećan za 10% temeljem Tbr. 40. toč. 1. tj. za iznos od 400,00 eur, zbog zastupanja dvije stranke. Nadalje, tuženiku je temeljem Tbr. 9. toč. 1. određen iznos od po zatraženih 500,00 eur i za zastupanje na ročištima 14.6.2019., 17.10.2019., 13.2.2020., 27.10.2022., 14.4.2025. i 3.7.2026. što ukupno iznosi daljnjih 3.000,00 eur pa to sveukupno daje iznos od 7.400,00 eur čemu je pribrojen PDV u visini od 25%, a u iznosu od 1.850,00 eur, dok trošak plaćene sudske pristojbe prednice tuženika na žalbu od 20.12.2022. protiv presude od 9.12.2022. iznosi 313,23 eur koliko iznosi i trošak plaćene sudske pristojbe tuženika na njegovu žalbu od 20.12.2022. protiv presude od 9.12.2022. Stoga sveukupni parnični trošak tuženika iznosi 9.876,46 eur koliko je tužiteljici pod točkom II. izreke i naloženo da mu nadoknadi.

U Zagrebu, 26. kolovoza 2026.

Sutkinja:
Ivanka Brletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu pisano u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- punomoćnicima tužiteljice
- punomoćnici tuženika

Broj zapisa: **9-3088c-25b7e**

Kontrolni broj: **02230-2c89f-94cfa**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.